

— Σὰν τὴν τσέπη μου. Εἶνε ἡ πρώτη ἀριστερά. Νά, καὶ ἀπ' ἐδῶ φαίνεται ἡ ἐπιγραφή.

Εἴμεθα ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐπῆρα ἐν ἀμάξει, πού εἶδες νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακρυνά. Καὶ οἱ λωποδύται πού ἔτρεχαν ἀπὸ πίσω γιὰ νὰ μὲ σκοτώσουν ἔφυγαν.

— Ναί, ἦταν τρεῖς, ἐψιθύρισε ὁ Γῶγος ἤξευρα πῶς ἤθελαν νὰ σὰς πιάσουν, ὅταν ἐπερνούσατε ἐκεῖνον τὸν δρόμον.

— Πῶς τὸ ἤξευρες; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος.

— Αὐτὸ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ πῶ. Θυμοῦμαι ὅμως πῶς δὲν ἤθελαν νὰ σὰς πειράξουν. Δὲν εἶμαι μεγάλος, μὰ εἰμποροῦσα νὰ τοὺς καταφέρω.

— Καὶ τὴν κυρία πού συνώδευα τὴν θυμάσαι;

— Ὅχι, μὰ τὴν ἀλήθεια.

— Μιὰ μελαγχροινή, μὲ κάτι ἄμματα μεγάλα. . . μου εἶπε πῶς τὴν ἔλεγαν κυρία Σερζάν.

— Κυρία Σερζάν, δὲν τὴν ἔξέρω.

Πράγματι δὲ ὁ Γῶγος δὲν ἐψεύδετο. Οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει τὸ ὄνομα τῆς κυρίας καὶ εἶχε καθ' ὀλακληρίαν λησμονήσει τὸ πρόσωπόν της, ἐνῶ ἐνεθυμεῖτο ζωηρῶς ἔτι τοὺς τρεῖς λωποδύτας τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸν Μάξιμον.

Εἶπε δὲ καὶ τινὰς λόγους, οἱ ὅποιοι ἐξήγειραν τὴν περιέργειαν τοῦ Μάξιμου· εἶπε, παραδείγματος χάριν, ὅτι ἐγνώριζε τὰ σχέδια τῶν λωποδυτῶν ἐκεῖνων. Ἐξήγητο λοιπὸν ἐκεῖθεν ὅτι εἶχεν ἀναμιχθῆ εἰς συνωμοσίαν ὅπως ἀφαιρήσῃ τὸ βραχιόλιον ἀπὸ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορζέρ.

Ἄλλ' ἡ ἐξομολόγησίς του ἔμενε ἕως ἐκεῖ, ἴσως καὶ διότι ὁ Γῶγος δὲν εἶχε νὰ ὁμολογήσῃ τί πλέον, ἢ καὶ διότι ἐκεῖναι αἱ ὀλίγαι λέξεις δὲν εἶχον πρᾶγματι μεγάλην σοβαρότητα.

— Νὰ σὰς πῶ, κύριε Μάξιμε, εἶπεν ὁ Γῶγος, τώρα πού ἐφθάσαμε εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφρόα, δὲν περνοῦμε ἀπὸ μέσα;

— Εὐχαριστῶς, μὰ γιὰτί;

— Γιὰτί, εἰς τὴν ἄλλην ἄκρα, κοντὰ εἰς τὴν λεωφόρον Βιλλιέρ εἶν' ἕνας καραγκιόλης πού δὲν τὸν χωνεύω.

— Καὶ τί σοῦ ἔκαμε;

— Ἐκεῖνος τίποτε, ἐγὼ τοῦ ἔκαμα κάτι τι. Μιὰ φορὰ ἔδρασα ἕνα φάρσι εἰς τὴν οὐρὰ τοῦ γάτου του καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξαναεῖδε πειά. Ὁ μπάμπια Βιδάρ δὲν ἤξευρε πῶς ἐγὼ τοῦ τὴν ἐφτείασα, ἀλλὰ μοῦ εἶπε ὅμως πῶς ἡ μάμμη μου ἔχει ἄδικο νὰ κἀνὴ τόσῳ θόρυβῳ, γιὰτί καὶ αὐτὴ εἶνε θυρωρὸς σὰν κι' αὐτόν. Ἀπὸ τότε δὲν τὸν χωνεύω καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν μὲ δῇ στὸ χέρι σας.

— Καὶ θαρρεῖς πῶς θὰ τὸν δούμε;

— Βέβαια. Αὐτὸς κάθεται πάντοτε ἐστὴν ἐξώθυρα γιὰ νὰ λήγῃ γιὰ κείνους πού περνοῦνε.

Ὁ Μάξιμος ἐγνώριζεν ὅτι ἦσαν ἀληθῆ ταῦτα, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ ὁ Γῶγος τὰ τῆς πρώτης του ἐκδρομῆς πρὸς ἀναζήτησιν τῆς κυρίας Σερζάν, ἀλλὰς τε δὲ ἠλιπίζε πολὺ, ἐπὶ τῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν ἤθελε προξενήσει

εἰς τὸν Γῶγον ἢ θεὰ τοῦ οἴκου τῆς κυρίας Σερζάν καὶ τοῦ ἀκολούθου της τοῦ ἀγριανθρώπου.

Ἄν ποτὲ τοὺς ἐγνώρισε, θὰ εἶχεν ἐλθεῖ βεβαίως ἐκεῖ καὶ ἤθελε τοῦ ἐπανέλθει ἢ μνήμη ὅταν ἐπανεβλεπε τὴν μυστηριώδη ἐκεῖνην οἰκίαν.

— Εἶσαι ἐνδυμένος σὰν πλουσιόπαιδο, εἶπε γελῶν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου. Ἐμπρὸς λοιπὸν καὶ ὁ γέρω Βιδάρ θὰ σκάσῃ στὴν φουρὰ του.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσιοπος

G. GOETSCHY

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ

Ἑλληνικὸν διήγημα.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἐβδομηκοστῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος ἔζων εἰς τὴν Μαραθῶνα, χωρὶον ἀπέγον στάδιά τινα μάλιστα ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν, δύο νέοι χωρικοὶ, βιούντες ὑπὸ τοὺς νόμους τῆς Ἀττικῆς, ἀγαπῶντες ἐπίσης τὴν πατριδα καὶ ὁμοίως σέβοντες τὸν Θεόν.

Ὁ εἰς ἐκαλεῖτο Δύμανος, ὁ ἕτερος Πυθίας.

Ἐκ παίδων συνδεόμενοι στενωῶς διὰ φιλίας, κατώκουν μετὰ τῶν γονέων των, ἀγροτῶν καὶ τούτων, δύο γείτονες οἰκίστους, ἐπὶ τῆς κλιτύος λόφου τινός, ἀνοικοδομοῦντες ἐκ ῥοδοδαφνῶν, τοὺς ὁποίους προήσπιζον ἀπὸ τῶν κυμάτων τοῦ ἡλίου ἐλαῖα τινές, εἰς τοὺς κλάδους τῶν ὁποίων ἀνερριχάτο ἡ τρελὴ ἀμπελος. Οἱ πατέρες των ἦσαν παλαιοὶ συμπολεμισταί. Πρὸ ὀκταετίας ἔσπευσαν νὰ ἐκδικηθῶσι τὰς ταπεινώσεις, ἃς ἄλλοτε ὑπέστησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Δαρείου, καὶ ἐπεδιβάσθησαν ἐφ' ἐνός τῶν ἀθηναϊκῶν πλοίων, τὰ ὅποια ἐξεπέμφθησαν πρὸς τὸν τύραννον τῆς Μιλήτου Ἀρισταγόραν, τὸν ἐχθρὸν τῶν Περσῶν καὶ νέον σύμμαχόν των. Κατὰ τὴν ἐκπόρησιν τῶν Σάρδεων καὶ οἱ δύο ἐπολέμησαν γενναίως. Πληγεῖς δὲ ὁ πατὴρ τοῦ Πυθίου κατὰ τὴν ἐφοδὸν πρὸς κατάληψιν τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου ἐνεκλείσθη ὁ Ἀρταφέρνης, ἤθελε βεβαίως ἀπολεσθῆ, ἀνευ τῆς βοηθείας καὶ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ συντρόφου του. Ἐκτοτε οἱ δύο γείτονες ἐγένοντο φίλτατοι.

Ἐκείνην ἑσπέραν, μετὰ τὴν ἐργασίαν, ἐνῶ ὁ ἡλιος ἔδυεν ὀπισθεν τῶν λόφων καὶ οἱ ἀστέρες ἀνεφάνοντο ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον εἰς τὸ γαλανὸν στερέωμα, οἱ παλαιοὶ στρατιῶται ἐκάθηντο εἰς τι θρονίον ἐκ ξύλου συκῆς καὶ ἀνεκοίνουν ἀναμιμνησκόμενοι τῶν προτέρων μαχῶν καὶ παρελθουσῶν καταπονήσεων.

Ὁ Δύμανος καὶ Πυθίας, τοὺς ὁποίους αἱ διηγήσεις αὐταὶ τῶν πολέμων κατὰ τῶν βαρβάρων ἐξήγειρον, ἐκάθηντο παρὰ τοὺς πόδας των, διδασκόμενοι τὸ μῖσος κατὰ τῶν πολεμίων.

Πρωῖαν δὲ τινὰ, ὅτε ἐπορεύοντο εἰς τοὺς ἀγρούς των οἱ νικηταὶ τῶν Περσῶν, μετὰ τῶν τέκνων των, ἐπληροφορήθησαν

παρὰ τινος ἐξ Ἀθηνῶν ἐρχομένου, ὅτι ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος ἐξαπέστειλεν ἄνδρας πρέσβεις, ἵνα ζητήσῃ παρὰ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν γῆν καὶ ὕδωρ, σημεῖον ὑποταγῆς, καὶ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως, ἔρριψαν αὐτοὺς εἰς τὸ βράσθρον.

Ἐκηρύσσεται δηλαδὴ πόλεμος. Οὐχὶ ὁ ἐξωτερικὸς πόλεμος, ὁ ἀπαιτῶν μέρος μόνον τοῦ αἵματος τῶν πολιτῶν καὶ ὀλίγον χρυσίον ἐκ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ, ἀλλ' ὁ ἀνιλεὺς ἐκεῖνος πόλεμος, ὁ ἔχων ἀνάγκην ὅλων τῶν τέκνων τῆς πατρίδος καὶ ἀπαντος τοῦ θησαυροῦ.

Οἱ γέροντες ἠσθάνθησαν τὴν καρδίαν των θλιβομένην καὶ ἀντήλλαξαν βλέμμα μακρὸν.

— Ἄν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος λέγει ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ πατὴρ τοῦ Δυμάνου, προτοῦ παρέλθῃ ἔτος αἱ Περσικαὶ τριήρεις θὰ διέλθωσι τὸ Αἶγαῖον. Ἡ γνώμη μου λοιπὸν εἶνε ὅτι ἀπὸ σήμερον ἡ μὴν μας φροντίς πρέπει νὰ ἦνε ἡ σωτηρία τῆς πατρίδος.

Ὁ πατὴρ τοῦ Πυθίου διὰ νεύματος ἐπεδοκίμασεν.

— Ἴδου λοιπὸν τί προτείνω, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ πατὴρ τοῦ Δυμάνου. Ἀπὸ αὐρίου τὰ παιδιὰ μας θ' ἀφήσουν τὸ χωριό, καὶ χωρὶς νὰ περιμένουν διάταγμα προσκλήσεως, τὸ ὅποῖον βέβαια δὲν θ' ἀργήσῃ, θὰ ὑπάγουν νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τοὺς στρατηγούς τῶν Ἀθηναίων. Ἔτσι λοιπὸν θὰ δύνανται κάθε ὥρα νὰ γυμνάζωνται εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις, καὶ νὰ ἐνδυναμοῦνται εἰς τὸ Στάδιον καὶ τὸ Γυμνάσιον. Δὲν ἀρκεῖ μόνον ὁ Πυθίας καὶ ὁ Δύμανος νὰ ἦνε στρατιῶται γενναῖοι, πρέπει κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κινδύνου νὰ ἦνε καὶ ἱκανοὶ στρατιῶται.

— Ἄς ἀναχωρήσουν λοιπὸν καὶ εἴθε οἱ θεοὶ μας νὰ τοὺς προστατεύωσι.

Τὴν ἡμέραν ἄπασαν διήλθον προπαρασκευάζοντες τὰ τῆς ἀναχωρήσεως. Τὴν ἐπαύριον ἀπὸ τῆς αὐγῆς, καθ' ἣν ἔτι ὦραν τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς λούονται εἰς τὸ ροδίον ἐκεῖνο φέγγος, ὁ Δύμανος καὶ Πυθίας μετὰ τὴν ὁδοπορικὴν ῥάβδον ἀνά χεῖρας ἐγκατέλειπον τοὺς γειτονικοὺς οἰκίστους των, ὅπου ἄπασα ἡ ζωὴ αὐτῶν μέχρι τοῦδε διέρρευσεν, ἀπερχόμενοι εἰς Ἀθήνας. Εἰς τὴν πρώτην καμπὴν τῆς ὁδοῦ ἐπεστράφησαν αὐθουρήτως ἀμφοτέροι ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιθυμίας ἀγόμενοι, νὰ τοὺς χαιρετίσῃσι τελευταῖον διὰ τοῦ βλέμματός. Ὁρθιοὶ παρὰ τὴν θύραν οἱ γέροντες πατέρες ὕψουν τὰς χεῖρας ἰκέτιδας ἐπικαλούμενοι προστασίαν παρὰ τοῦ θεοῦ.

Ἡ πρώτη φροντίς των ἅμα ἐφθασαν εἰς τὴν ἰοστέφανον πόλιν ἦτο νὰ ζητήσῃσι κατάλυμα. Φίλος τις τοὺς ἐπρομήθευσεν ἐξ ὅλης καρδίας τοιοῦτον δι' ὅσον ἤθελον χρόνον. Μαθῶν δὲ καὶ τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἤρχοντο εἰς Ἀθήνας προσεφέρθη νὰ τοὺς ξενίξῃ καὶ τρέφῃ ἕως οὗ ἡ θέσις των ἤθελε κλονισθῆ.

Ὁ αὐτὸς δὲ πατρικὸς φίλος τοὺς ὠδήγησε νὰ καταταχθῶσι μετὰ τῶν ὀπλι-

των του στρατηγού Μιλτιάδου. Ἦδη ἅπαντες οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς ἦσαν ἐπὶ ποδὸς ὀπλιζόμενοι, καὶ ἡ πόλις τῆς Ἀθηνᾶς ὠμοιάζε πρὸς μέγα στρατόπεδον κατὰ τὴν προτεραιάν τῆς μάχης.

Ἡμέραν δὲ τινά, ὅτε ὁ Δύμανος, ἀποκτῆσας τὸν βαθμὸν προγυμναστοῦ, ἐγύμναζε νεοσυλλέκτους τινὰς ἐν τῇ Ἀγορᾷ, παρετήρησεν ἐν τῷ μέσῳ ἄλλων γυναικῶν, προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ δύο ζωηρούς ὀφθαλμοὺς ὁμοίους πρὸς μελκίνας ράγας σταφυλῆς τῆς Χίου, τοὺς ἀνεγνώρισε καὶ ἡ καρδία του ἐξεδήλωσε τοῦτο διὰ τῶν παλῶν τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι ἦσαν βέβαια ἐκ τοῦ χωρίου του, ἐκ Μαραθῶνος.

Τὰ γυμνάσια ἔληξαν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐνητένιζον πάντοτε πρὸς αὐτόν. Ὁ Δύμανος ἔδραμε πρὸς αὐτούς. Μύρα! Ναὶ ἦτο ἡ Μύρα, συγχωρική του, ἀλλὰ πῶς εἰς Ἀθῆνας; Ἡ Μύρα διὰ βραχέων τῷ διηγήθη τὴν ἱστορίαν. Πλουσία καὶ χήρα συγγενῆς τὴν ἐκάλεσε πρὸς ἐκὐτὴ ἵνα βοηθῆ εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας καὶ παιδαγωγῆ τὰ τέκνα τῆς. Καὶ ὁ Πυθίας ἀναγνωρίσας καὶ αὐτὸς τὴν Μύραν ἔδραμε περιχαρῆς πρὸς τὴν συγχωρικήν του.

Ἠλλάξε πλέον ὁ βίος διὰ τοὺς δύο φίλους. Δὲν ἐνοστάλγουν ὡς πρότερον ἀναλογιζόμενοι πάντοτε τὸν Μαραθῶνα, εἴτε ὑπὸ τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς κηθήμενοι εἴτε ἐν τοῖς κήποις τοῦ Λυκείου ἢ παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως διατρίβοντες. Ἡ παρουσία τῆς Μύρας ἐγένετο εἰς αὐτοὺς ὡς γλυκὺ βάλαμον, καὶ ἅμα ἐνητένιζον τοὺς γλυκεῖς τῆς ὀφθαλμοὺς ἢ λύπη τῆς παρήρητο.

Καὶ ὠδήγει ἡ Μύρα τὰ τέκνα τῆς συγγενοῦς τῆς εἰς περίπατον καὶ τὴν συνῶδου πάντοτε οἱ δύο φίλοι, καὶ ἐκάθητο ἀναπολοῦντες καὶ συνδιαλεγόμενοι παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Κηφισοῦ ἢ τοῦ Ἰλισσοῦ.

Καὶ τὴν ἠγάπων ἀμφοτέροι χωρὶς νὰ τολμᾷ ἐκάτερος τούτων νὰ τὸ ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν ἕτερον. Ἠγάπων τὴν Μύραν διὰ τὴν φιλομειδῆ καλλονήν τῆς, τὴν ἠγάπων, διότι ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας διὰ τῶν ὥραιων τῆς ὀφθαλμῶν ἐπανεῦρεν ἡ ψυχὴ των τὴν χαρὰν καὶ εὐθυμίαν τῆς εἰκοσαετοῦς ἡλικίας των. Καὶ ὠνειροπόλουν ἀμφοτέροι νὰ τὴν ἀποκτήσωσι σύζυγον, μὴ τολμῶντες ὅμως νὰ τῇ ἐκδηλώσωσι τὸν ἐρωτὰ των, ἂν μὴ τὰ πράγματα ἐπῆρχοντο εἰς βοήθειάν των.

Ἐνα πρωὶ ἅμα τῇ ἐγένεσι των οἱ Ἀθηναῖοι ἔλαβον ἀνησυχητικὰς εἰδήσεις. Ὁ στόλος τοῦ Δαρείου κατέπλεε διὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πρὸς τὴν Ἀττικὴν, διοικούμενος ὑπὸ τοῦ Δατίδος καὶ Ἀρταφέρνης καὶ πράγματι κατελάμβανε τὸν κολπίσκον τοῦ Μαραθῶνος.

Ὁ Δύμανος καὶ Πυθίας ἔτοιμοι πρὸς ἀναχώρησιν ἐξηγήθησαν πρὸς ἀλλήλους. Καὶ οἱ δύο ἠγάπων τὴν Μύραν, ἀλλὰ τίνα τῶν δύο ἠγάπων ἐκεῖνη; Λαβόντες θάρρος ἔσπευσαν νὰ τὴν ἐρωτήσωσι καὶ συγχρόνως τὴν ἀποχαιρετήσωσιν.

Ἡ Μύρα τὴν ἀναχώρησιν των μανθάνουσα ἔχυσεν ἄπειρα δάκρυα καὶ ἤρνετο

ν' ἀποκριθῆ εἰς τὴν ἐπιβαλλομένην ἐρώτησιν.

Τοῖς εἶπεν ὅτι τοὺς ἀγαπᾷ ἐξ ἴσου, ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς ἔβλεπε πλεῖστον θλιβομένους:

— Καλὰ λοιπὸν, ἀπεκρίθη. Ἐκεῖνος θὰ γίνῃ σύζυγός μου, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἀπὸ τοὺς δύο θὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν νίκην.

*
*

... Εἶνε ἡ ἐσπέρα τῆς μάχης. Καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῶν ἑνδεκα χιλιάδων νικητῶν, οἱ ἑκατὸν χιλιάδες Πέρσαι τοῦ Δαρείου, καὶ καταλείποντες τὰ ὄπλα των σπεύδουσι πρὸς τὰ πλοῖα.

Αἱματώδης ἀτμὸς ἀνέρχεται ἐκ τῆς πεδιάδος, ὅπου ἐξ ἑκατῶν χιλιάδων Μῆδοι καὶ Ἀσύριοι καὶ Σάκκι καὶ Λυδοὶ καὶ Φοίνικες θνήσκουσιν ἐκ τῶν τραυμάτων.

Περὶ τὸν στρατηγὸν Μιλτιάδην, ἑκατοντὰς ἀνδρείων πολεμιστῶν εἶνε συνηθροισμένη.

— Δόξα τοῖς θεοῖς, εἶπεν ἐγείρων πρὸς τὸν οὐρανὸν κεκοπιακίως ἐκ τῆς μάχης χεῖρας. Ἡ Ἀττικὴ τοῖς ὀφείλει περιφανῆ νίκην.

Εἶτα δὲ στρεφόμενος πρὸς τοὺς περικυκλοῦντας αὐτόν:

— Τίς ἀπὸ σῶς θέλει νὰ τρέξῃ εἰς τὰς Ἀθῆνας ὅπως ἀναγγεῖλῃ τὴν νίκην διὰ νὰ χαρῶσι καὶ ἐκεῖνοι;

Οἱ βραχίονες πάντων ἐγείρονται, ἀλλ' ἤδη ὁ Δύμανος καὶ Πυθίας ἀνεχώρησαν δρομαῖοι. Τρέχουσι, τρέχουσιν ἀπαύστως καὶ ἡ σιὰ των ἀπόλλυται εἰς τὰ σκοτὸς τῆς νυκτός. Τρέχουσιν ὅτε μὲν παραπλευρῶς, ἄλλοτε δὲ ὁ εἰς ὑπερτερεῖ τὸν ἕτερον, σιωπηλοὶ καὶ κρατοῦντες ἐν τῇ χειρὶ δάφνην ἵνα προσφέρωσι τῇ Μύρᾳ. Τρέχουσιν. Ἡ ἀναπνοὴ των καθίσταται ἐπιπονωτέρα καὶ αἱ κνήμαι κίμπτονται, ἀλλὰ τρέχουσιν. Τὸ σκοτὸς ἐπικαθεται βαρὺ ἐπὶ πάσης τῆς γῆς καὶ τὸ ζωηρὸν χροῶμα τῶν ροδοδαφνῶν ἀμαυροῦται ὀλοτελῶς καὶ ἐκεῖνοι τρέχουσιν. Ἡ νύξ ἐκάλυψε τὸ πᾶν ὁ οὐρανὸς φαίνεται ἄσθθεν ἀστερόεις, ἐνῶ ἡ σελήνη ἀνατέλλουσα βραδέως ἀργυροῖ τὰς κορυφὰς τῆς Πεντέλης. Καὶ τρέχουσιν ἀπαύστως. Ἐν τούτοις ὁ δρόμος των βραδύνεται καὶ ἡ ἀναπνοὴ καθίσταται συριστική. Ὁ Πυθίας κατερχόμενος μικρὰν τινα κοιλάδα, πίπτει ἐγείρεται, ποιεῖ βήματά τινα καὶ πάλιν πίπτει.

Τότε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς καλεῖ τὸν συστρατιώτην του.

— Δύμανε! Δύμανε! Ἀποθνήσκω. Ὁ Πυθίας δὲν θὰ ἐπανίδῃ πλέον τὸν οἰκίσκον τοῦ Μαραθῶνος... Δὲν θὰ φέρῃ εἰς Ἀθῆνας τὴν καλὴν εἰδήσιν... Δὲν θὰ θαυμάσῃ πλέον τὴν Μύραν... Εἰπέ τῆς...

Κῦμα αἱματος ἀνέρχεται εἰς τὸ στόμα του καὶ ὁ Πυθίας εἶνε νεκρός.

Ὁ Δύμανος κύπτει ἐπὶ τοῦ νεκροῦ, τὸν ἀσπάζεται εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἀπέρχεται.

Ἦδη ἀκούεται μακρὸν προερχόμενος, ὁ ὑπόκωφος θόρυβος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ὀλίγα στάδια ἔτι καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν, ἔφθασεν εἰς τὴν Μύραν. Συν-

αφροῖζει τὰς δυνάμεις του καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τρέξῃ. Βλέπει μίαν θύραν καὶ εἰσέρχεται. Τὸν περικυκλοῦσιν. Μέσῳ τοῦ πλήθους διακρίνει μίαν γυναῖκα.

— Μύρα!

Καὶ τείνει ὁ Δύμανος πρὸς τὴν φίλην του τὸν ἑνδοξὸν κλάδον τῆς δάφνης. Θέλει νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἀδυνατῶν νὰ κρατήσῃ τὰς δυνάμεις του, πίπτει καὶ θνήσκει.

Καὶ ἡ Μύρα ἀνεγείρουσα τὴν δάφνην, ἡ Μύρα μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύνοντας καὶ τὴν φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ λυγμῶν:

— Ἀθηναῖοι! ἐφώνησέν, εὐφημεῖτε, ἐνίκησαμεν.

Οὕτως ἀπέθανε θῦμα τῆς πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Ἐρωτὰ ἀφοσιώσεώς του, ὁ ἦρωας στρατιώτης Δύμανος, τὸν ὁποῖον ἄλλοι καλοῦσιν Ἀριστίωνα καὶ τὸν ὁποῖον οἱ ἱστορικοὶ διακρίνουσι διὰ τοῦ ὀνόματος ὁ Στρατιώτης τοῦ Μαραθῶνος.

ΑἲΣΩΠΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὀλογοζυμένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεωτάτα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

ΕΞΕΔΟΘΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

εἰς ἴδιον τεύχος ἐκ σελίδων 400

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΑἲΣΩΠΟΥ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ Σ^Α

ΤΟΜΟΣ ΚΩΜΩΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΜΕ ΒΕΘΥΒΛΛΟΝ

ΓΡΑΦΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ.

ΘΕΜΟΥ ΑΝΝΙΝΟΥ

Τιμᾶται ἐν Ἀθῆναις μίαις Δραχμῆς, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἔξωτερικῷ 1,20.

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα **ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ** Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.

Τὰ ἐσχάτως ἐκδοθέντα τρία τεύχη τοῦ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

τοῦ **A. Lutaud**

τροποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλην. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ ἔθν. Πανεπιστημίῳ ὑφηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς κ. **A. Δ. Καλλιθεωῶ**, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 50** ἕκαστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἔξωτερικῷ ἀποστέλλονται ἀντὶ **λ. 60**.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΕΝ Τῷ ΓΡΑΦΕΙῳ ἡμῶν

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ **1888**

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

Ὁ Α' καὶ Β' τόμος τοῦ ἀρίστου ποιητικοῦ περιόδικου τῆς Ζακύνθου, πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ ὀρ. 8. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἔξωτερικῷ ἀποστέλλονται ἀντὶ ὀρ. 9.

Σκελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ Λαοῦ: *Βηλαρῶ Ποιήματα*. — Τιμᾶται λεπτῶν 50, εἰς τὰς Ἐπαρχίας καὶ τῷ ἔξωτερικῷ ἀποστέλλεται ἀντὶ λεπ. 60.